

[Tinning]

ke af landets kommuner har benyttet den i spørgsmålet beskrevne praksis, hvor udgangspunktet tages i den såkaldte halve ægteparstakst.

Det forekommer indlysende, at ministeren må svare bekræftende, og at svaret må få konsekvenser for en række af landets kommuner, selv om en del af dem har ændret praksis efter udsendelsen af ankestyrelsens afgørelser. Det er dog langt fra alle kommuner, der har foretaget denne ændring.

Svar (29/8 84):

Socialministeren (Elsebeth Kock-Petersen):

Som det fremgår af besvarelsen af spørgsmål nr. S 904, skal der ved udmåling af hjælp til en person, der har fælles husførelse med en anden end en ægtefælle, tages udgangspunkt i den hidtidige faktiske fordeling af udgifterne mellem de to personer eller på forholdet mellem de pågældende personers nettoindtægter.

Hvis oplysninger om disse forhold ikke kan fremskaffes, kan der f.eks. ydes en hjælp, der svarer til halvdelen af de samlede fælles udgifter eller til halvdelen af det beløb, der kan ydes til et ægtepar. Dette gælder, såvel når hjælpen ydes efter bistandslovens § 37, stk. 1-3, som når den ydes efter bistandslovens § 37, stk. 4, jfr. § 43 – og kommunernes praksis bør efter socialministeriets opfattelse være i overensstemmelse hermed.

Spm. nr. S 980

Til *socialministeren* (21/8 84) af:

Tinning (VS):

»Kan ministeren bekræfte, at det generelt gælder, at en samboende kontanthjælpsmodtagers overgang fra forbigående kontanthjælp til hjælp efter bistandslovens fattighjælpsparagraf ikke i selv kan begrunde en ny vurdering af fordelene ved at være fælles om forskellige faste udgifter?«

Begrundelse

Når samboende kontanthjælpsmodtagere får beregnet forbigående kontanthjælp efter bistandslovens § 37, stk. 2, sker der en modregning i hjælpen af fordelene ved fælles husførelse, ligesom der tages stilling til, hvilke

dele af de faste udgifter der skal bæres af ansøgeren.

Når kontanthjælpsmodtageren skal overgå til fattighjælpsparagraffen, laver man i en række af landets kommuner en ny vurdering af fordelingen af de faste udgifter, hvorved hjælpen nedsættes yderligere.

Om denne praksis hedder det i Sociale Meddelelser, 0-39-84, i referatet af den sociale ankestyrelses afgørelse:

»For så vidt socialudvalget havde henvist til, at der også var fordele ved at være fælles om forskellige faste udgifter, bemærkede ankestyrelsen, at der ved udmålingen af hjælpen efter lovens § 37, stk. 2, af udvalget var taget stilling til, hvilke dele af de faste udgifter der skulle bæres af ansøgeren, og at overgangen til udmåling efter § 37, stk. 4, ikke kunne begrunde en yderligere reduktion af denne andel.«

Er ministeren enig i, at der her er tale om en bemærkning af generel gyldighed? Det må i givet fald få konsekvenser for en række af landets kommuner.

Svar (29/8 84):

Socialministeren (Elsebeth Kock-Petersen):

I begrundelsen for spørgsmålet nævner spørgeren, at en passus fra ankestyrelsens afgørelse om fordelene ved fælles husførelse, der er gengivet i Sociale Meddelelser, 0-39-84, må have generel gyldighed.

Under henvisning til, at den pågældende passus indgår som en del af begrundelsen for ankestyrelsens konkrete afgørelse, finder socialministeriet ikke, at der er »tale om en bemærkning af generel gyldighed.« Ankestyrelsens udtalelse kan derimod tages som udtryk for, at styrelsen i andre konkrete sager, hvor forholdene er identiske med den omtalte sag, vil komme til samme resultat.

Socialministeriet kan i denne forbindelse bemærke, at såfremt der ved udmåling af kontanthjælp efter bistandslovens § 37, stk. 1-3, til en person, der har fælles husførelse med en anden end en ægtefælle, er taget udgangspunkt i den hidtidige faktiske fordeling af de fælles, faste udgifter eller i forholdet mellem de pågældendes nettoindtægter, vil der ikke være grundlag for at foretage en anden vurdering af fordelene ved at være fælles om forskellige faste udgifter, når på-